

■ † Κυριακὴ ΙΕ΄ Ματθαίου

Ἡ Ἀγάπη - ὁ «καινὸς ἄνθρωπος» καὶ ἡ ἐθελούσια θυσία*

Ὁ Κύριος μᾶς παρέδωσε τὴν Ἐντολὴ τῆς Ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν συμπλήρωση μὲ τὴν διδασκαλία γιὰ τὴν Υἱοθεσία Του στὸν Θεὸ καὶ τὴν Θεότητα Του.

Ποιὸς ἦταν ὁ λόγος τῆς διδαχῆς αὐτῆς; **Ν'** ἀποδείξει πὼς ἡ ἀληθινὴ Ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον κατορθώνεται μόνο μὲ τὴν λειτουργία τῆς πίστεως στὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σωτῆρός μας, ἐπειδὴ Ἐκεῖνος εἶναι ὁ Σαρκωμένος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Τέτοια πίστις διεγείρει τὴν Ἀγάπην γιὰ τὸν Θεόν· πὼς εἶναι δυνατὸ νὰ μὴν ἀγαπᾶ κανεὶς τὸν Θεὸν ποὺ μᾶς ἀγάπησε τόσο πολὺ, ὥστε δὲν λυπήθηκε οὔτε τὸν Μονογενῆ Του Υἱό, ἀλλὰ Τὸν παρέδωσε σὲ θάνατο γιὰ μᾶς;

Ἡ πίστις ἐκπληρώνει στὸ ἀκέραιο τὴν Ἀγάπην ἢ αὐτὸ ποὺ αὐτὴ ἐπιζητεῖ· καὶ αὐτὸ ποὺ ἐπιζητεῖ ἡ Ἀγάπη, εἶναι μία ζωντανὴ ἔνωσις. Γιὰ νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ ἔνωσις αὐτὴ πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ ξεπεράσῃ τὶς ιδέες του γιὰ τὴν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, ποὺ τιμωρεῖ τὴν ἁμαρτία. Διαφορετικά, εἶναι τρομερὸ νὰ πλησιάσῃς τὸν Θεόν.

Ἡ αἴσθησις αὐτὴ μπορεῖ νὰ ξεπερασθῆ ἀπὸ τὴν πεποίθησι, ὅτι ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἐξευμενίζεται μὲ τὸν σταυρικὸ θάνατο τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ (βλ. Α΄ Ἰωάν. β΄ 2, 10· Ἐβρ. β΄ 17). **Ἡ** πεποίθησις αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ τὴν πίστι.

Ἡ πίστις, κατὰ συνέπειαν, ἀνοίγει τὸν δρόμο πρὸς τὴν Ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. **Αὐτὸ** εἶναι τὸ πρῶτο πρᾶγμα. **Τὸ** δεύτερο εἶναι ἡ πίστις στὴν Θεότητα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ – ὁ Ὅποιος ἔλαβε σάρκα, ἔπαθε καὶ ἐνταφιάσθηκε γιὰ χάρι μας. **Αὐτὸ** μᾶς δίνει τὸ ὑπόδειγμα τῆς Ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον μας.

Ἀγάπην εἶναι, ὅταν κάποιος θυσιάσῃ τὴν ζωὴ του γιὰ ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπᾷ. **Ἡ** πίστις εἶναι ἐκείνη ποὺ δίνει τὴν δύναμι γιὰ τὴν ἐκδίλωσι τέτοιας ἀγάπης.

Γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ τέτοια Ἀγάπην ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ γίνῃ «καινὸς ἄνθρωπος». **Τὴν** θέσι τοῦ ἐγωϊστικοῦ, πρέπει νὰ πάρῃ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐθελούσιας θυσίας.

Καινὸς ἄνθρωπος ὅμως μόνο κοντὰ στὸν Χριστὸ γίνεται κανεὶς. **Καὶ** μπορούμε νὰ γίνουμε τοῦ Χριστοῦ, ἂν ἐνωθοῦμε μαζί Του μὲ τὴν πίστι, μὲ τὴν ἀναγγένησί μας μέσω τῶν ἁγίων Μυστηρίων ποὺ δεχόμαστε μὲ πίστι.

Εἶναι εὐνόητο πὼς οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν πιστεύουν καὶ προσδοκοῦν νὰ διατηρήσουν ἠθικὲς ἀρχὲς καὶ καλὴ συμπεριφορά, ματαιοπονοῦν. **Ὅλα** πρέπει νὰ εἶναι ἐνιαῖα. **Δὲν** μπορεῖ νὰ διαιερεθῇ ὁ ἄνθρωπος. **Πρέπει** νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν ὅλες οἱ πτυχές του.

(*) Ὁσίου Θεοφάνους τοῦ Ἐγκλείστου, «Ὁ σωστικὸς χώρος τῆς Ἐκκλησίας», τόμος Β', σελ. 75-76, ἐκδόσεις Πέτρου Μπότση, Ἀθήνα 2019. ● Ἐπιμέλ. ἡμετ.